

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת תצוה

• דברי בינה •

וכל יתדותיו וכל יתדות החצר נחושת. ואתה תצוה את בני ישראל. (כו יט-כ)
ענין סמיכת הפרשיות: כי על "יתדות החצר" פירש רש"י ז"ל: בכדי "שלא יהיה הרוח מגביהן". והיינו, שאמר השם יתברך למשה רבינו עליו השלום: אם תרצה שלא יניעו ולא יטלטלו ישראל ברוח ח"ו, על ידי כח היסטורים והגלות בין העמים, רק שיהיה עבדות ישראל ומעשיהם לקיום נצחי, לכל יסע יתדותיו לנצח - העצה לזה. ואתה תצוה את בני ישראל. היינו: שתצוה {לשון צוותא} ותחבר אותם, שיהיו באחדות אחד, ועל ידי זה יתחברו ויתקשרו באחדות העליון. ויהיה ה' אחד ושמו אחד במהרה בימינו אמן.

עמוד רט

• חלקת יהושע •

ואתה תצוה את בני ישראל. (כו כ)
שאתה, אף איש יחיד מישראל, יש לו התחברות עם כל הכלל ישראל, ומעשיו נוגעים לכל הכלל. וזה "כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה" (ברכות נ). - שאיש יחיד מישראל גורם בכל העולמות. וזה "לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות"

[ויק"ר יג ג. ועוד]. "ואהבת לרעך כמוך [ויקרא יט יח] - זה כלל גדול בתורה" [י"ו נדרים ט ד. ועוד] - שאיש אחד מכל הכלל, כמו שאמר [במכילתא יתרו] באם חסר אחד לא היה יכול להיות קבלת התורה. אמן, כן יהי רצון, יזכני השי"ת ללמוד וללמד.

דף מה

• תורת הרה"ק מלענטשנא •

ואתה תצוה את בני ישראל, ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור. (כו כ)
נוכל לומר בדרך הפשוט, שהשם יתברך בברוך הוא ציוה למשה רבינו ע"ה כי אתפשטותו הוא בכל דרא - הפושעים והמורדים רק לקרבם בכל מה דאפשר, כי גם בהם יתקדש שם שמים ברוך הוא, ונודע שתיבת "את" הוא טפל, כמו שדרשו רבותינו ז"ל 'את הטפל לבשרו'. ולזה אמר "ואתה תצוה את בני ישראל" - ולשון צוותא שתחבר את עצמך 'את בני ישראל', היינו אפילו עם הפושעים והמורדים בהם, רק טפלים לבני ישראל.

"ויקחו אליך", שתיקח אותו לבחינתך ולשיפלתך, וזו 'אליך' ומדרגתך. "שמן זית זך" מה הזית מר בתולדו אף על פי כן מוצא אורה, כך תלמוד אותם בכל

והצדיקי הדור. ואז יהיה בחינת "מערב עד בוקר לפני ה' תמיד", שיהיה שוה בחינת ערב לבוקר, שזהו בחינת הגאולה האמיתית. כמו שכתוב [זכריה יד ז] "והיה לעת ערב יהיה אור" אמן כן יהי רצון.

עמוד רכ

• ארון עדות •

יערוך אותו אהרן ובניו מערב עד בוקר. (כו כא)

הלשון משמע שהערכה נמשכה מערב עד בוקר, והא תמיה. אך ידוע שמחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, ואהרן הכהן היה משתוקק ומצפה בכל לילה מתי יגיע הבוקר לקיים מצוה הטבת הנרות, ונחשב לו כאילו עסק במנורה. כל הלילה מערב עד בוקר, והבן.

עמוד קנח

• דברי בינה •

ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על לבו. (כח כט)

וזה היה עובדא דאהרן, שהיה צריך לשאת את שמות בני ישראל על לבו תמיד. שהנה בהשמות כל אנשים, יש גם כן חילוק בין שם העצם והתואר. כמו שם ראובן – הראשון הוא 'שם-העצם', מחמת "ראו מה בין בני לבן חמי". וכל השמות שנקראו על שמו אחר כך, הם 'שם-התואר'. וצריך האדם לראות שיהיה שמו שם-העצם.

וזה היה עובדא דאהרן, שנשא את שמות בני ישראל על לבו, שנתייחד השמות

פעם שיתמרמר לבכם ולהתחרט אל העבר, וכיכתתו רגליהם לצדיקים שבדור וזו "כתיית למאור". להעלות נר נשמתם לפני ה' שיהי' לנגד עיניו תמיד כנאמר "שויתי ה' לנגדי תמיד" לזה "להעלות נר תמיד" והבן.

עמוד לו

• ויאמר משה - לברטוב •

ואתה תצוה את בני ישראל. **היינו**, שלהצדיק יש התחברות להשם יתברך ודביקות בו, "את בני ישראל" בזכות ישראל זוכה הצדיק להיות דבוק בו יתברך. וד"ל.

עמוד קכט

• חלקת יהושע •

ויקחו אליך שמן זית זך כתיית למאור. (כו כ) **שמקודם** צריך לומר "ויקחו אליך" שחושב רק אל עצמו, ואחר כך נהיה מזה "שמן זית זך" אפשר להגיע לעבודת השם.

• דברי בינה •

יערוך אותו אהרן ובניו מערב עד בוקר לפני ה'. (כו כא)

יערוך, הוא לשון ערך, שמעריכין דבר לנגד דבר אחר, כמה הוא שוה. ובאמת אין מעריכין אלא בדבר הדומה לו דווקא, לומר שערך זה הוא כזה. כמו כן יזכו ישראל למדריגה כזאת, שכל אחד ואחד ירגיש הערך והשייכות שיש לו אל השם יתברך כביכול. וזה על ידי בחינת הכהן

לדבר מה שאינו נצרך. ועל זה רמזו חז"ל [בתמיד א א] "מצאו נעול בידוע שיש שם אדם, מצאו פתוח בידוע שאין שם אדם", כשפיו נעול סימן שהוא אדם במדרגה, ולא כשפיו פתוח לדבר הרבה. (פרדס יוסף)

• ואלה הדברים שנאמרו לדוד •

ונשמע קולו כבואו אל הקודש. (כח לה)
מבאן תשובה לאותן המתפארים בגדלות מוחם ורוחב מחשבתם, ומתפללים בלחש וקולם לא ישמע כבואם אל הקודש, היפך ממה שאמרה תורה, "ונשמע קולו כבואו אל הקודש", בנתנם אמתלא למעשיהם, כי לפני השם יתברך הסתר כגלוי, ואך לבא בעי [סנהדרין קו:], ולכן מתפללים בלחש. ובאמת אינו כן, לא זו הדרך, ולא כן אמר ה', רק כל איש ישראל בעת שמתפלל, צריך הוא להתפלל שקולו

עם הלב שיהיו אחד, לא בלבוש השם בלבד.

פרשת תזריע עמ' סט

• תולדות אדם •

ועשית כגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. (כח ב)

ביאור הכתוב כך הוא, כי דרך אדם כשעושיין לו כבוד ותפארת בא לידי גיאור, לזה אמר "ועשית וגו' לאהרן אחיך", דייק לומר 'אחיך' - היינו, שהוא עניו כמותך, לזה תוכל לעשות לו שיהיה לכבוד ולתפארת, כי לא יתפעל מזה מאומה להחשיב את עצמו.

לפרשת זכור עמ' שכו

• היהודי הקדוש •

שפה יהיה לפיו סביב. (כח לב)
אמר: ד'שפה' צריך להיות לפיו, שלא

מעשי הצדיקים

ואתה תצוה את בני ישראל. (כו כ)

דרכו של מרן הרב הקדוש רבי שלמה לייב מלענטשנא זי"ע היה, לקרב בדברים רכים את אנשי שלומיו, ובלשון חיבה דיבר אליהם, כמו 'מיין לעבין', 'מיין קינד', וכדומה.

פעם אחת שאל הרה"ק רבי יצחק ז"ל מווארקא למרן הרה"ק מלענטשנא מה זה שהחסידים שלו הם שבורים ונמוכים אצלם מאוד, ואמר לו רבינו הק' מלענטשנא בזה"ל: בלשון תימא, "איר ווייסט דען נישט אז מיינע מענטשען זענען פין די ארבע מאות איש וואס זיי זענען מיט געאנגען מיט דוד המלך ע"ה] - וכי אינכם יודעים שהאנשים שלי הם מאותם ארבע מאות איש שהתלוו עם דוד המלך], כדכתיב (שמואל א כב א-ב) "וַיִּלְלֵה דָּוִד מְשֵׁם וְגו', וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ מִצּוֹק וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר לוֹ נֶשֶׂא, וְכָל אִישׁ מִרְגֵּם וְיָהִי עִלְיָהֶם לְשֵׁר, וַיְהִי עִמּוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ". (תורת הרה"ק מלענטשנא עמוד קצה)

אור יקות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

ואתה תצוה את - תתחבר בצוותא אף עם הטפלים והפחותים, - את - על הצדיק להתחבר בכדי להעלותם - תצוה.

(הרה"ק מלענטשנא זי"ע)

על הפסוק "אשה לה" מפורש בספרי [במדבר קז] "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני". שזה הכוונה הרצויה בעבודת ה'.

אלא יש שמתערב בעבודת ה', פניות ונגיעות של רווחים פרטיים נוספים, שיכול להגיע לאדם על ידי התורה והמצוות שהוא מקיים, מלבד הסיבה שמקיים מצוה מחמת שכן הוא רצונו יתברך. וכמובן שבדבר זה ישנם מדריגות עד אין סוף, כל אחד לפי מה שהוא אדם, כי בבחינה מסוימת אפילו אם כוונתו בעבודתו כדי לקבל שכר טוב בעולם הבא, גם זה בגדר 'אנוכיות', שדואג לעצמו ורוצה את טובתו, ואין כוונתו רק לעשות נחת רוח לפניו יתברך.

לכך אם עבודת ה' היא בדרך כזו, שחושב רק על עצמו, ממילא כשצריך לעזור לחבירו וכדומה, וזה בא על חשבון הרוחניות שלו, חושב בליבו שאם יעשה כן, הרי יקבל פחות שכר לעולם הבא, כי דבר זה יגרע מעבודתו, ולכן הוא נמנע מלעשות חסד עם חבירו, למען לא יפריע לו בעבודת ה' שלו, ובקיבול השכר על זה, ואינו דואג לטובת אחרים אף כשיכול לעזור להם.

אחדות ישראל פ"ב

ישמע, בחיתוך האותיות ונקודתם. כי עיקר הבדל האדם מכל החי אשר על פני האדמה הוא בכח הדבור שלו, כדמתרגם המתרגם "ויהי האדם לנפש חיה" [בראשית בז] - 'לרוח ממללא'.

ומכיון שיתרון האדם מכל הוא בכח הדבור שלו ובקול שלו, לכן צריך הוא להתקשט בו לפני המלך מלכו של עולם. למשל, שר שהשיג איזה אות הצטיינות מן המלך, הדרך ארץ הוא, שבעת שיבוא לפני המלך, צריך הוא להתקשט בו. ולא יאמר, הן המלך בעצמו נתנו לי, ויודע מאות הכבוד שנתן לי ומה לי להתקשט בו, כי אם יאמר כן הרי הוא מורד במלכות. ולזה כווננו חז"ל [אבות דר"ג כח] "יהי סתרך עליך גלוי" - אף על פי שיודע אתה כי השם יתברך יודע סתרך, אף על פי כן יהיה סתרך גלוי לפניו יתברך.

חיי שרה עמ' לב

• מבשר טוב •

ריח נחוח אשה לה'. (כט יח)

וכידוע מספרים הקדושים שאף בעבודת ה' בתורה ומצוות יש בחינה 'דעבדי לגרמייהו', ולא לשמה ממש. דהנה

לעילוי נשמת

הרה"ח עבי חיים ב"ר יהושע נח קוריץ ז"ל

נלב"ע י"א אדר תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.

נתרם ע"י חתנו הרה"ח ר' אברהם שלמה פרידמן שליט"א

הפצת הגליון השבוע - פרשת תצוה

לזכות החתן הר' ישכר דוב הכהן הי"ו בהרה"ח ר' ישראל גרוס שליט"א

עב"ג בת הרה"ח רבי נתן אהרן הכהן פייערשטיין שליט"א

זכות רבוה"ק ודברי תורתיהם יעמוד שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לדורות ישרים מבורכים בורא עולם בקנין השלם זה הבנין